

200706695/1.

Datum uitspraak: 31 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/14849 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 24 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 3 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

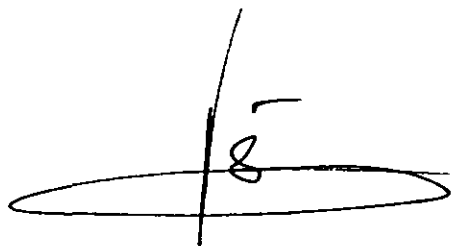
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 oktober 2007

422.

Verzonden: 31 oktober 2007

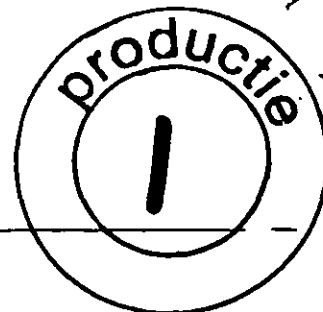
Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/14849 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Marokkaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 9407.26.0348,
eiser,
gemachtigde: mr. A.M.J.C. Janssen, advocaat te Helmond;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M. Buisman, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 9 december 2005 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' ingediend. Bij besluit van 1 juni 2006, verzonden op 6 juni 2006, heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 12 juni 2006 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 3 april 2007 ongegrond verklaard. Bij brief van 5 april 2007 is daartegen beroep ingesteld.

Het beroep is ter zitting van 21 augustus 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft het bezwaar ongegrond verklaard omdat eiser zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf' te laat heeft ingediend, waardoor deze aanvraag wordt gezien als een 'eerste' aanvraag waarbij eiser in het bezit dient te zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv). Eiser heeft in de onderhavige procedure geen feiten en omstandigheden aangevoerd die zodanig bijzonder zijn dat deze nopen tot vrijstelling van het vereiste tot het aanvragen van een mvv.

Eiser stelt zich op het standpunt dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op tijd is gedaan dan wel dat de overschrijding van de termijn waarbinnen hij deze aanvraag had kunnen doen verschoonbaar moet worden geacht. Bovendien is eiser van mening dat hij wel degelijk zodanig bijzonder feiten en omstandigheden heeft aangedragen dat verweerder hem had moeten vrijstellen van het mvv-vereiste.

3. Overwegingen

In geschil is de vraag of verweerder eisers verzoek tot het verlenen van een verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf' in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.

De rechtbank gaat bij de beoordeling van dit geschil uit van de volgende feiten.

Eiser is in Nederland een verblijfsvergunning verleend onder de beperking 'verblijf bij echtgenote', eerst voor de periode van 20 januari 2003 tot 20 januari 2004 en vervolgens voor de periode van 20 januari 2004 tot 28 augustus 2008. Deze verblijfsvergunning is bij besluit van 27 december 2004 met terugwerkende kracht ingetrokken per 20 oktober 2004, omdat de huwelijksrelatie van eiser met zijn echtgenote feitelijk was verbroken, zodat eiser vanaf dat moment niet langer meer voldeed aan de voorwaarden waaronder hem deze verblijfsvergunning was verleend. De intrekking van deze verblijfsvergunning is in rechte onaantastbaar geworden door de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem van 13 januari 2006. Op 9 december 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf.

De rechtbank overweegt als volgt.

Op grond van artikel 3.82 Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) is onder meer het in artikel 3.71 Vb 2000 geregelde mvv-vereiste niet van toepassing, indien de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of verlengen van de geldigheidsduur van een reguliere verblijfsvergunning naar het oordeel van verweerder is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000 is geëindigd.

Op grond van het bepaalde in hoofdstuk B1/5.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000, voorheen hoofdstuk B1/1.2.3 Vc 2000) - voor zover hier van belang - is het mvv-vereiste niet van toepassing op aanvragen om voortgezet verblijf wanneer, nadat de eerdere verblijfsvergunning is ingetrokken, de aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning is ontvangen binnen de redelijke termijn van zes maanden. In zo'n geval wordt de aanvraag getoetst aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf. De redelijke termijn van zes maanden vangt aan op de dag waarop het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000 is geëindigd. Een aanvraag tot het wijzigen van het verblijfsdoel van een verblijfsvergunning die meer dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is ontvangen, wordt in beginsel aangemerkt als een aanvraag om eerste toelating. Het mvv-vereiste is in deze gevallen onverkort van toepassing. De aanvraag van de vreemdeling wiens verblijfsvergunning is ingetrokken met terugwerkende kracht, maar waarbij de aanvraag nog wel is ontvangen binnen de redelijke termijn van zes maanden na de datum waarop de intrekkingbeschikking bekend is gemaakt, wordt getoetst aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf. De aanvraag is dan namelijk ingediend binnen een redelijke termijn nadat de eerdere verblijfsvergunning is ingetrokken.

In eisers geval is de hem verleende verblijfsvergunning ingetrokken bij besluit van 27 december 2004 dat is bekend gemaakt op 28 december 2004. Om te voorkomen dat zijn aanvraag zou worden behandeld als een eerste aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zou eiser dus op grond van de hiervoor vermelde regelgeving tot uiterlijk 28 juni 2005 een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf hebben moeten aanvragen. Dat heeft hij echter eerst op 9 december 2005 gedaan. Naar eisers mening is echter deze overschrijding van de redelijke termijn verschoonbaar. Zo had verweerder hem volgens eiser eerder moeten melden dat hij een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf diende aan te vragen.

Zoals verweerder in zijn verweerschrift van 31 mei 2007 terecht opmerkt, blijkt uit de dossierstukken dat verweerder al in het intrekkingbesluit van 27 december 2004 eiser heeft gewezen op de mogelijkheid een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf aan te vragen. Voorts heeft verweerder dat opnieuw gedaan in het besluit op eisers bezwaar tegen de intrekking van zijn verblijfsvergunning. In het verweerschrift heeft verweerder daarnaast naar het oordeel van de rechtbank eveneens terecht opgemerkt dat eiser een eigen verantwoordelijkheid heeft in het tijdig aanvragen van een verblijfsvergunning. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de overschrijding door eiser van de hierboven bedoelde redelijke termijn van zes maanden niet verschoonbaar is.

Eiser heeft tevens een beroep gedaan op bijzondere omstandigheden die maken dat hij vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste. Zo heeft hij ter ondersteuning van zijn aanvraag van 9 december 2005 bij brief van 4 december 2005 onder meer aangegeven hoeveel hij heeft gedaan om zo snel mogelijk te integreren in de Nederlandse samenleving. Ook heeft hij in de loop van de procedure getuigschriften en andere documenten overgelegd van onder meer zijn huidige werkgever, die hem graag in (vaste) dienst wil houden, en van anderen waaruit blijkt van zijn inspanningen snel te integreren in Nederland.

Hieromtrent overweegt de rechtbank als volgt.

In artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 is bepaald dat verweerder het stellen van het mvv-vereiste achterwege kan laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

In hoofdstuk B1/4.1.1 Vc 2000 is geregeld dat een vreemdeling die zich op deze bepaling beroept, dit beroep reeds bij het indienen van de aanvraag moet motiveren en zo veel als mogelijk met bewijsstukken dient te onderbouwen. Indien het beroep op de hardheidsclausule niet (voldoende) is onderbouwd wordt de vreemdeling in de gelegenheid gesteld dit alsnog nader te onderbouwen. Het is de bedoeling dat van de bevoegdheid over te gaan tot toepassing van de hardheidsclausule alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Er is in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval indien de vreemdeling niet ontoerekenbaar, niet-tijdig en na afloop van een redelijke termijn (meer dan zes maanden na afloop van een eerder verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd) om verlenging of wijziging ervan heeft gevraagd. In zo'n geval kan geen recht op vrijstelling van het mvv-vereiste worden ontleend aan de hardheidsclausule.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRs) heeft overwogen in onder meer haar uitspraken van 8 juli 2005 (LJN: AT9948) en 16 maart 2006 (LJN: AV6434) blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 16 van de Vw 2000 (Kamerstukken II 1999-2000, 26732, nr. 7, p. 108-109) dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde discretionaire bevoegdheid beperkt van omvang is. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegen-

geworpen, zijn bij of krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de regelgever niet zijn voorzien.

In de brief van de Staatssecretaris van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (Kamerstukken II 1997-1998, 24 544, nr. 16, p. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt voor de uitoefening van die bevoegdheid gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd.

De ABRS oordeelt vervolgens dat uit de hiervoor aangehaalde wetsgeschiedenis moet worden afgeleid dat verweerder terzake van de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toekomt en dat de weigering van de minister om in een bepaald geval toepassing te geven aan die clausule de toetsing in rechte slechts dan niet zal kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat de minister bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten.

Uit het vorenstaande blijkt derhalve dat de hardheidsclausule verweerder een discretionaire bevoegdheid geeft die beperkt van omvang is, omdat deze ziet op zeer uitzonderlijke gevallen die door de regelgever niet zijn voorzien, en dat een beroep op deze clausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid tot het standpunt kunnen komen dat de door eiser aangevoerde omstandigheden – hoewel hieruit van een actieve en positieve houding blijkt ten opzichte van de Nederlandse gemeenschap – niet zodanig uitzonderlijke omstandigheden zijn dat deze nopen tot het vrijstellen van eiser van het mvv-vereiste.

Nu verweerder de overschrijding door eiser van de hierboven bedoelde redelijke termijn van zes maanden terecht niet verschoonbaar heeft geacht en zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking kwam voor vrijstelling van het mvv-vereiste, heeft verweerder eisers verzoek tot het verlenen van een verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf' in redelijkheid kunnen afwijzen.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

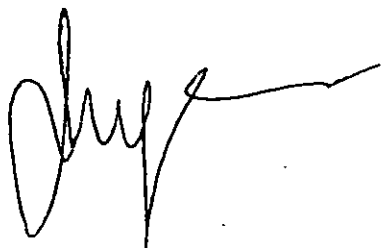
Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van mr. J.T.M. Nijboer als griffier in het openbaar uitgesproken op

24 AUG 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage [geen hoger beroep in visum zaken].

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: 24 AUG 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Mr. G.C.G. Raymakers
Mr. L.C.J. Sars
Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen
Mw. Mr. N.M.J. Schepens
Mr. R.P.V.W. Willems

BRAAKMAN ADVOCATEN

I

Mierloseweg 5
5707 AA HELMOND
T: (0492) 54 44 15
F: (0492) 52 77 85
www.braakmanadvocaten.nl

Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Nr.: 35132 LJ/YR
Inzake: 'Hoger beroep
Uw ref.:

Helmond, 18 september 2007

Hoger beroep beslissing
Rechtbank Den Haag (Almelo)
d.d. 24 augustus 2007
zaaknummer: 07/14849

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 SEP 2007	
SAKNR.	06695
TE: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Marokkaanse nationaliteit, wonende te dezer zaak woonplaats kiezende te Helmond aan de Mierloseweg no. 5, ten kantore van de advocaat en procureur Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen, die hierbij verklaart te dezer zaak door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens hem dit hoger beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank s-Gravenhage zittinghoudende te Almelo d.d. 24 augustus 2007, zaaknummer 07/14849, waarbij het beroepschrift van appellant ongegrond werd verklaard. Van de beschikking waarvan hoger beroep wordt als **productie 1** een afschrift overgelegd.

Algemeen:

Appellant is, afgezien van zijn persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift van mening dat, de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de aangevallen uitspraak behoren te leiden.

Appellant verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens hem in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier woordelijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 4, 3^e alinea) het volgende:

“Uit het vorenstaande blijkt derhalve dat de hardheidsclausule verweerder een discretionaire bevoegdheid geeft die beperkt van omvang is, omdat deze ziet op zeer uitzonderlijke gevallen die door de regelgever niet zijn voorzien, en dat een beroep op deze clausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid tot het standpunt kunnen komen dat de door eiser aangevoerde omstandigheden – hoewel hieruit van een actieve en positieve houding blijkt ten opzichte van de Nederlandse gemeenschap – niet zodanig uitzonderlijke omstandigheden zijn dat deze nopen tot het vrijstellen van eiser van het mvv-vereiste. “

Toelichting:

Immers,

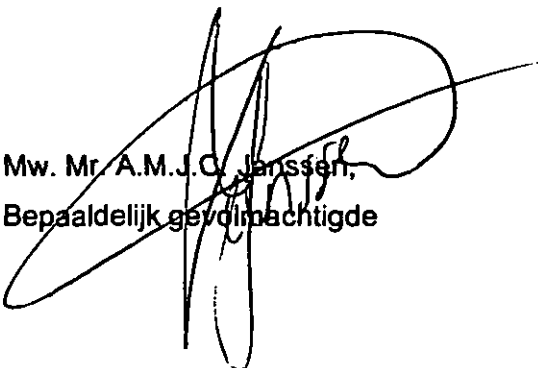
- De rechtbank heeft haar uitspraak in deze onvoldoende gemotiveerd. In het kader van de rechtsgelijkheid en rechtseenheid dient voldoende te worden gemotiveerd waarom in het onderhavige geval er geen sprake is van zodanig uitzonderlijke omstandigheden dat deze nopen tot het vrijstellen van het mvv-vereiste. Het enkele oordeel van de rechtbank dat verweerder in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen dat de door eiser aangevoerde omstandigheden niet zodanig uitzonderlijke omstandigheden zijn dat deze nopen tot het vrijstellen van eiser van het mvv-vereiste, volstaat niet. De onderhavige uitspraak van de rechtbank is voor wat betreft dit punt dan ook onvoldoende gemotiveerd, hetgeen strijd oplevert met artikel 8:77, eerste lid, onder b Awb.
- Het is, ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 Awb, de taak van de rechtbank om, behalve wat zij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, op rechtmatigheid te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De rechtbank is hierin naar de mening van appellant tekortgeschoten

nu onvoldoende in is gegaan op de beroepsgronden. Bovendien heeft de rechtbank ten onrechte nagelaten de stellingen van verweerder (marginaal) te toetsen.

Appellant merkt hierbij op:

1. Dat hij van oordeel is dat zijn beroepschrift ten onrechte door de Rechtbank ongegrond is verklaard;
2. Dat hij Uw College (Afdeling) hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de Rechtbank d.d. 24 augustus 2007 (AWB 07/14849), en alsnog te bepalen dat appellant wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de Rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van Uw College;
3. Dat hij U hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van appellant.

Namens

Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen,
Bepaaldelijk gevolmachtigde